

# Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andreu Șaguna  
APARE SĂPTĂMÂNAL

Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român  
2 ex. (Of.)  
Str. Șaguna 8

Sibiu

<p><b>Abonamentul:</b> Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.</p>	<p><b>Articole și corespondențe</b> se adresează <b>Redacției</b> Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.</p>	<p><b>Prețul inserțiunilor</b> un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.</p>	<p><b>Abonamentele și inserțiunile</b> se adresează <b>Administrației</b> ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45</p>
--	--	---	---

## Căința creștină

Postul Paștilor e timpul dedicat înfrângerii și căinții, e timpul în care lupta noastră cu tendințele poficioase spre noi păcate trebuie să fie deosebit de viguroasă, iar amintirea păcatelor săvârșite și regretul pentru ele deosebit de intensive.

Regretul pentru păcatele trecute, ca și pentru acelea pe cari cu toate silințele noastre de-a nu mai păcătuî, continuăm să le săvârșim, nu e un act mintal, teoretic, ci o profundă și continuă durere, sguđuire, nemulțumire, o rană ce ne chinue cu înțepăturile ei întreaga ființă. El nu e o liniștită privire în noi înșine, o rece înșirare a erorilor și a defectelor noastre la rubrica pasivului, pentruca în urma acestui minuțios și sistematic inventar a ce e bun și ce e rău în noi, să luăm hotărâri cumiști și chibzuite de îndreptare. Aceasta e o lucrare a unui om înțelept, dar nu a unui om religios, e lucrarea unui om care nu simte trebuința să ceară ajutorul lui Dumnezeu în dirijarea vieții sale și cu siguranță că practic nu crede în Dumnezeu, nu simte existența Lui. Căința nu e tot una cu așa numita concentrare, sau analizare a sufletului propriu, cu «cunoașterea de sine însuși», cu coborârea în adâncurile ființii proprii. Actul acesta e ceva prea liniștit, prea metodic și în el omul se încue prea mult și cu prea mare satisfacție în sine însuși. Căința, sau pocăința creștină e împreună cu durere, e plâns, e străpungere a inimii, e o întristare nemărginită. Ea nu e numărătoare sistematică a erorilor, ci o involburare generală de durere care te cuprinde întreg. Sființii Părinți o descriu în cuvinte în cari se vădesc cele mai cutremurătoare emoții de durere ale sufletului. Căința adevărată dă lacrimi abundente, cari formează o adevărată baie. Și în ea simți într-o măsură extraordinară insuficiența ta și lipsa ajutorului dela o ființă care să fie în stare, ca nici unul din oameni, să te sprijinească și să te întărească. Ești cu totul departe în adevărata căință de închipuirea că te poți îndrepta prin tine singur, că poți ieși din această stare de nemulțumire și de neputință prin puterile tale.

Adevărata pocăință nu o poate avea decât un suflet care simte că răul ce l-a săvârșit a lovit în inima unei persoane scumpe pe care o iubeste. Căința e frângerea sufletului în fața acelei persoane, sau cu gândul la ea. Căința e explicabilă numai din relația între persoană și persoană, căci numai răul prin care ști că ai lovit în altul îți poate da acele împunsături și tulburări de suflet, cari fac căința ta foc și lacrimi, cari nu-ți dau liniște până ce n'ai obținut iertarea dela el.

Să ne dăm silința să gândim că prin orice rău am săvârșit cu

voia noastră am îndurerat nu numai o anumită persoană cu care suntem în relație, ci și pe Dumnezeu, într'un chip cu totul asemănător cu acela cu care am îndurerat acea persoană. Căința noastră față de Dumnezeu trebuie să fie asemănătoare cu căința pe care un suflet fraged o simte față de cei pe cari i-a rănit prin faptele sale.

Mișcarea de căință a sufletului nostru trebuie să fie purtată de conștiința vie că lui Dumnezeu i-am păcătuî, că Lui i se adresează căința noastră. Căința creștină nu e minuțioasă scrutare a interiorului, ci arzătoare privire a sufletului spre Dumnezeu, chinuîți de nemulțumirea că L-am lovit. Sigur că aceasta nu însemnează că sufletul care se căește astfel vede mai puțin păcatele sale, decât filosoful ce își autoanalizează «erorile» sau «defectele» sale. Când te doare inima pentru relele ce le-ai făcut altora, acestea îți sunt prezente în conștiință mai vii și chiar mai amplificate de cum le-ai săvârșit poate.

Numai pentrucă pocăința este căutare vie a restabilirii relației personale cu Dumnezeu, dorință arzătoare după iertarea Lui, după un zămbet de bunăvoință din partea Lui, — aduce ea înnoirea sufletului, ștergerea petelor păcatului de pe el, înfrăgezirea și întinerirea ființei noastre de par'că am începe dela început viața.

Este o întrebare neconținută ce și-o pun teologii și filosofii: cum se poate șterge ceva ce s'a întâmplat din cartea istoriei și cum se poate scoate o faptă săvârșită din complexul factorilor ce determină mersul viitor al vieții unui om?

Cine a experiat vreodată o adevărată iertare dela o persoană căreia i-a greșit, cine a simțit binefacerea mângâierilor și liniștirilor ce i le dăruiește acea persoană, cu întinerirea ce i-o procură, cu noua poftă de viață ce i-o dă, de par'că nimic nu s'ar fi întâmplat, de par'că toată descurajarea și depresiunea lui ar fi fost topite ca o rouă de raza soarelui, acela își dă puțin seama de întinerirea și de înnoirea cu mult mai radicală ce ne-o dă iertarea lui Dumnezeu.

De sigur că numai cine a fost sguđuit de o căință totală, poate simți deplinătatea acelei înnoiri, acelei ștergeri desăvârșite de păcate din partea lui Dumnezeu. Cu cât căința e mai vie, mai puternică, cu atât simți mai mult bucuria și iertarea de pe urma ei. Din scrisul sfinților simțim că atât pocăința cât și harul iertării erau pentru ei experiențe cu mult mai adânci, mai puternice decât sunt pentru noi cei de azi. Numirile acestea descriu realități coplesitoare, cu mult mai profunde, de cum suntem noi în starea să ne dăm seama. Creștinismul nostru e prea de suprafață, prea re-

## Duhovnicul și tineretul

— Elementul eroic în taina mărturisirii —

Nu este chemare mai înaltă ca duhovnicia. În cadrul ei își arată preotul întreagă destoinicia lui de mijlocitor între om și Dumnezeu. De va seca duhovnicia, adecă prezența Duhului, din inima slujitorilor altarului, pastorația nu mai înseamnă lăfăirea împărăției lui Dumnezeu pe pământ, ci secularizarea cerului și preschimbarea viziunii cerești în viziune lumească. Suntem unelte ale Duhului și spre înduhovnicirea lumii suntem chemați. Bune și folositoare sunt toate misiunile, pe cari vremile ni-le pun pe umeri și cer să le împlinim, căci slujitori ai oamenilor suntem rânduîți, dar misiunea de care vom răspunde mai întâi în ziua judecății, este duhovnicia, căci prin har ne-am logodit cu Duhul.

Destinul nostru, voit de Dumnezeu și acceptat de noi cu voie liberă, este de-a împăca pe om cu Dumnezeu, de-a-l căuta și de-a-l arăta așa cum se cuvine sufletelor însetate după El.

Fără îndoială «Duhul suflă unde vrea», iar slujitorii Lui trebuie să fie în locul mărturia Lui. Duhovnicia nu are granițe. Incepe odată cu hirotonirea, dar trece, prin pilda ei, dincolo de mormânt. Un duhovnic adevărat, rămâne ca un părinte bun pentru credincioșii lui și din «fara de peste veac».

Însă formele văzute prin care lucrează Duhul sfânt în lume cu putere, sânt sfințele taine. Prin ele sufletul nostru trăește în atmosfera harului divin. Prin ele cerul îmbrățișează mereu pământul și îi împrumută sfințenia și ajutorul Lui.

În fiecare taină administrăm puterea Duhului Sfânt. Prin fiecare taină împărțim credincioșilor o tărâmă din harul divin.

În cele ce urmează ne vom opri asupra acestei minunate lucrări a duhovnicului de-a apropia sufletul tineretului de raza harului divin, care lucrează tainic în mărturisire.

Această lucrare personală a duhovnicului în lume are o importanță covârșitoare. Ea întrece pe a inventatorului, lasă în urmă binefacerea genilor, căci numai prin ea se poate ajunge la un cer nou și un pământ nou.

Dacă fiecare clipă din activitatea duhovnicului are valoare și simbol al veșniciei, în câmpul acestei activități sunt puncte de unde misiunea lui e mai strălucitoare și într'un timp relativ scurt mai eficace. Un asemenea punct culminant în pastorația duhovnicului e mărturisirea. Ea e cheia de boltă a pasto-

dus doar la numirile realităților însăși. De aci vin neajunsurile societății omenești cari par a nu-și mai găsi leacul. Până nu vom deveni din nou creștini prin trăirea adâncă și sinceră a realităților pe cari le tot numim doar, nu vom găsi leac omenității și omenirii bolnave. **D. STĂNILOAE**

rației, a acelei pastorații individuale, fără de care nu se mai pot face cuceriri pentru împărăția lui Dumnezeu. Scaunul mărturisirii e locul cel mai intim de întâlnire a duhovnicului cu credinciosul și a tuturor cu Dumnezeu.

În ea putem descifra cauza insuccesului nostru pastoral, din ea putem prinde senzul pastorației în viitor.

Desigur nevrednicia preotului nu șterge efectul tainei în sine, căci harul rămâne curat și dacă se împarte din mâni nevrednice, precum raza rămâne curată și dacă inelul prin care trece e murdar. Totuși atitudinea, graba sau stângăcia de-a pătrunde în sufletul penitentului și de-a-l face să simtă harul divin, este o mare piedecă în calea unei adevărate mărturisiri.

În această taină duhovnicul are o îndoită misiune. «Administrator și chivernisitor al tainelor» (1 Cor. 4, 1), este asemenea ingerului dela scăldătoarea Vetezda, mandatarul unui dar ceresc. Nu este însă în această taină, numai paznicul unui har al cărui curs îl desleagă din când în când, ci trebuie să fie ajutorul și sprijinul bolnavilor din multele și înțepitele «foisoare» ale lumii și arătătorul acestui har.

El are în această taină rolul binefăcătorilor dela Vetezda. Nicăiri ca aici nu trebuie să fie duhovnicul un atât de adânc cunoscător al sufletului omenesc și un mai dibaci cărmuitor al lui spre împărăția lui Dumnezeu. În ea se află mai aproape de tainițele sufletului omenesc, unde trebuie să caule ca un scafandrier «mărgăritarul de pref», care se află în fiecare om, să-l curețe, să-l poarte spre lumina și căldura harului divin.

«În nici o altă taină exercitarea unei acțiuni de înrăuire personală» nu este atât de necesară, ca în scaunul mărturisirii și mai ales când cei ce ingenuche sunt tineri. Aici prin contribuția lui personală nu numai împărtășește harul iertător, ci lucrează la întemeierea edificiului lui Dumnezeu, (1 Cor. 3, 9), în inima unui tânăr.

În această vârstă critică, când credințele par a se spulbera, duhovnicul trebuie să fie mai atent. E mai ușor să oprești pâraul lângă izvor, decât când e fluviu aproape de mare, mai lesne să-l îndrumi atunci decât mai târziu.

Pentru aceasta însă e necesară o atitudine deosebită a duhovnicului în fața tânărului și de-o prezentare a tainei în așa fel, încât să nu pară că ea reteză aspirațiile acestei vârste, ci dimpotrivă e o înlărire puternică în drumul lui de afirmare.

În sufletul tânărului sunt anumite porniri, cari nu se lasă distruse și condamnate dintr'odată. Spre exemplu dorul lui de libertate, chiar în gândire, face ca o metodă pur dogmatică, să nu încălzească inima lui, sau poate îl îndepărtează crezând că între el și adevărurile religioase nu e nici o aderență.

Un alt impuls, care animă viața tânărului și îi determină acțiunile lui, este dorul de afirmare.

Tânărul vrea să pășească repede în maturitate și uneori din această dorință pășește greșit.

Această psihologie specifică cere o îndrumare deosebită. Indreptarea unui astfel de suflet, în care credințele copilăriei începe a se clătina, cere o terapie specială. Tineretul îl vrea pe duhovnic mai deosebit. Altfel tânărul rămâne rece în saună de mărturisirii, nu-i simte necesitatea sau, ceea ce e mai rău, o simte ca pe un act săvârșit împotriva firii sale. Ca o dovadă că tineretul trăiește prea puțin bucuria acestei taine, este și faptul că îndată ce părăsește băncile școlii secundare și intră în lumea universitară, se desparte de această taină.

«Este, desigur, lucrul cel mai penibil pentru orgoliul omenesc să-și deschidă tainele cele mai ascunse ale inimii și să le exprime în ceea ce au mai defect, să se acuze singur vinovat». Această operație de autoacuzare e cu atât mai grea pentru tânăr, cu cât ea îi apare, dacă nu o înțelege, ca o scădere a personalității lui, (P. Vintilescu: «Spovedania și duhovnicul», pg. 100).

Mărturisirea nu trebuie prezentată, mai ales tineretului, ca un act de înjosire a personalității, ci ca o înălțare a ei, ca pe un act din care să nu lipsească elementul eroic. Desvâlțarea sufletului în fața duhovnicului e ca un act de eroism, pentru că eroic e tot ceea ce e împotriva egoismului din noi. Prezentându-l astfel tânărul se va lăsa mai ușor târât spre o mărturisire deplină.

Dorind să afle, care este obstacolul cel mai mare împotriva unei mărturisiri adevărate pentru tineret, am făcut o anchetă psihologică între o sută de adolescenți, din învățământul secundar.

Dintre cei o sută de subiecți adolescenți, abia patruzeci au răspuns că simt lipsa și binefacerea mărturisirii, chiar îndreptarea care urmează e pentru toți de scurtă durată. Se naște întrebarea pentru ce ceilalți șasezeci de tineri nu-i simt rostul pentru sufletul lor? Trei dintre ei au scris că nu au păcate ca să trebuie să se mărturisească. Cincizeci și șapte au întâmpinat piedeci în calea unei mărturisiri depline.

Dintre aceste piedeci nu lipsesc nici «graba», nici «stângăcia», nici «indiferența», nici «curiozitatea», nici «întrebările superficiale», nici «asprimea», nici acel apăsător «destul», pe care-l rostește duhovnicul, la mijlocul sau către sfârșitul mărturisirii.

(Sfârșitul urmează)  
Pr. Vasile Coman

## Preotul și misiunea sa

În trecutul vieții noastre naționale preoțimea a jucat rol hotărâtor. Nimeni nu poate tăgădui preotului importanța sa, ca factor de mare răspundere și de păstrare a ființei noastre naționale, în vitregia seculară a neamului nostru. Cu cât mai mult căutăm să descifrăm trecutul, cu cât mai mult căutăm să pătrundem tainele adânci prin care acest neam a biruit greutățile și a ieșit la lumină și la libertate, cu atât rolul bisericii și al preotului apare mai strălucitor. Strălucește ca un luceafăr în noaptea întunecoasă.

În jurul lui, ca a unui profet trimis de Dumnezeu, se strângeau unchișii la sfat.

În jurul lui veniau cei impricinați să se împace și să li se dea dreptate. Cuvântul lui blând și domol împăca, sfătuia, liniștea și înălța sufletele.

Prin vremuri seculare văd și acum acest chip înmiresmat cu sfințenie, nu cu multă carte, ci cu multă înțelepciune, deslegând cărările întortochiate ale neamului. Îl văd și acum — unchișii bătrân cu plele albe — luând crucea și evanghelia, în sunet tânguitor de clopot, cu satul întreg după el, apucând, prin văi și coline, drumul pribegiei din calea viforitelor amenințătoare.

Câtă dumnezeiască liniște pe chipul lui, în toată frământata bejenie în care apuca! Câtă putere de dăruire!

În jurul preotului, a evangheliei și a crucii tămăduitoare, un neam întreg s'a adunat și s'a păstrat. Un neam întreg s'a adăpat la apa vie a bisericii noastre strămoșești și și-a sporit puterile vitale.

În drumul nostru golgotic Dumnezeu cu puterea Lui, prin biserica Sa și slujitorii Săi, a fost alături de noi.

Dar drumul Golgotei este și drumul învierii și al înălțării. Cu cât mai dramatic a fost suferința noastră, cu atât mai luminată învierea.

Și din întunerecul apăsării ni-a răsarit nouă lumina, pentru că am avut cea mai nebiruită armă: credința în Dumnezeu, credința și legea noastră ortodoxă.

Aceeași sfântă datorie cade pe umerii noștri. Rolul preotului nu s'a terminat și n'a scăzut, ci cum trec timpurile, tot mai mult începe să i se arate menirea și importanța sa.

Neamul acesta trăiește prin puterea bisericii ortodoxe. Puterea bisericii este puterea neamului.

Sunt așa de impletite aceste două realități: biserică ortodoxă și neam românesc, încât nu te poți atinge de una fără să nu lovești și în cealaltă. De aceea problema sectară nu este numai o problemă bisericească, ci una de neam.

Cine este dușman al bisericii, este dușman și al neamului.

Numai oamenii fără minte socot, că poți „uri” sau „nesocoti” biserica și, în același timp, să iubești neamul.

Toți fiii buni ai neamului, au fost fii buni și ai bisericii.

Siguri de acesta adevăruri, tari ca stânca de granit, noi preoții purtăm pe umerii noștri întreaga măsură a acestor adevăruri.

Noi păstorim sufletele. Mai mult decât atât: suntem apostoli ai lui Iisus și, implicit, ai neamului; datori de a ne mântui pe noi și a mântui sufletele nouă încredințate spre păstorie. Datori de a ține mereu aprinsă candela credinței lui Hristos și a iubirii față de neam.

Ce misiune înalță îndeplinim!

Dar tocmai aici este greutatea. Cu cât misiunea este mai înaltă, cu atât greutatea ei este mai mare.

Să păstorim sufletele! Să hrănim aceste suflete, să le încălzim, să le stămpărăm setea lor arzătoare după Dumnezeu. Să ne coborâm în ele, să le mișcăm pe unele, să le potolim pe altele. Să le bucurăm, bucurându-ne cu ele. Să plângem în durerea lor, să le mângăiem și întărim. Să le înălțăm pe aripi sburătoare ale seninului sideral...

Iată misiunea înaltă și grea a preotului!

Cum va putea sta oare preotul tare, neclintit și fără teamă în fața marilor sale greutăți?

Ce arme are el?

Arma cuvântului, a faptei și a blândeții. Va stătu, va îndemna, va îndruma și va dojeni, unde e cazul, cu blândețea Domnului.

Dar va trăi cu fiecare și în fiecare suflet.

Cum va putea face aceasta?

Cunoscându-și fiecare oale lui încredințată spre mântuire.

A cunoaște parohia, a cunoaște câmpul de luptă, este cea dintâi cerință.

Preotul care-și face un plan de activitate înainte de a-și cunoaște câmpul de luptă, este asemenea comandantului, care vrea să atace cu succes, fără a cunoaște topografia locului de bătaie.

Pentru un preot lucrul cel mai principal este să cunoască parohia, să cunoască pe fiecare parohian în parte, cu toate necazurile, greutățile și bucuriile lui familiare.

Cum va putea ajunge la cunoștința parohienilor săi? Iată ce ne propunem să tratăm într'un articol viitor.

Pr. Ioan Chioaru

## Pământ și cer

— Meditație —

Trup și suflet, moarte și viață: om! O, câtă misterioasă îmbinare în această existență creaturală! O unitate vie — coroană a creaturilor — plămădă a cerului cu pământul; două elemente antipodice topite într'aceiaș creuzot din care se înalță o ființă de sbucium în frământare de gând — omul.

Cerul se coboară pe pământ și pământul se înclăștă de cer, se încrețesc frunțile munților, se izbesc stâncile cu pumnii durerii și plânge universul în geamătul mărilor.

„Căci nu fac binele pe care-l voiesc, ci răul pe care nu-l voiesc, pe acela îl săvârșesc...” — Trup și suflet! Dorința de bine și răutatea 'ngemănată în carne. Mulțime de gânduri, ca o turmă de oi, dau năvală sub frunți și se luptă pentru înțietate, ca să se adape din izvorul de lacrimi al ochilor... Plânge lutul cel viu și adânc oțtează suflarea de viață. E sbucium, e tulburare; se frământă cele două lumi și se răboiesc puterile cerului cu umbrele întunerecului. „Diavolul umblă răcnind ca un leu...” și ingerii Domnului cântă slavă Celui de sus.

Cerul mă chiamă, pământul vrea să mă afunde. Cerul îmi cântă, pământul mă robește. Cerul îmi făgăduiește, pământul mă amăgește...

Văd luptă!... Cerul vrea să imblânzească pământul, și lutul își asvârle noroiul în albastrul de sus. Un suflet geme închis în cătușele morții; viața vrea să se stingă și-o moarte hidoasă rânjește a biruință...

Doi ochi scânteind de durere nu mai pot plânge, e secetă 'n ei; gândurile s'au adăpat până 'n adânc, cu toată apa izvoarelor lor.

Trup și suflet!... Furtună și soare, geamăt și indioșare. Moartea vrea să înghită viața, și viața turnând picur de viu pe gâtul morții, însângerează s'o facă vie.

Se clatină temelile munților și tremură de durere piciorul sâncilor; cerul asudă și pământul trosnește ca vreascurile în văpaia cupatoarelor, Nu mai e picur, nu mai e plâns, ci numai scâncet și numai fior. În cap se îngână melodii de durere cu slova bucuriei ce vrea să crească, să se smulgă ca din cenușe, spre soare...

Doamne! Doamne!

M'acopere cerul și mi s'așterne în fața pământului pustiu sub picioare; nisip din deșert care frige, căldură uscată ce mă face ca scoarța de salcie turtită 'n căruța uitată a vremii.

E viscol în mine, Doamne; furtună zburile ce-mi zdrăncește trupul și-mi frânge oasele în amiază cu soare. Gardinile cerului Tău, scapă și pământul grăbește

„Nu lumii să-i placeți, ci lui Dumnezeu”, — atunci, cu adevărat putem rosti ruga zilnică: „Vie împărăția ta”.

De vrei să-ți fie lupta vieții incununată cu izbândă, și fericirea veșnică să-ți fie dăruită de cel Atotputernic ca răsplata osteneții tale, îndeplinește poruncile Lui, căci fericiri cu adevărat vor fi numai „Cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc pe el”. — Preot Ion T. Munteanu.

## Cătră elevii mei

— Sfaturi pastorale —

(7) De protopopul Gh. Maior

Ortodoxia noastră a Românilor, în frământările de reunire bisericească de astăzi, a fost găsită de streinii trimiși pentru cercetări pe teren ortodox de cea mai firească, de cea mai creștinească și mai acceptabilă.

Ortodoxia aceasta e viața sufletului românesc. Sufletul românesc moare, ca peștele pe uscat, îndată ce va fi lipsit de ortodoxie. Sufletul nostru e suflet de orient, care se cufundă în el, — cum lund amintirea multor culturi cari au fost, — și acolo găsește apoi scara, pe care se poate înălța la cer, suflet care stă de vorbă și cu sine și cu cerul, suflet căruia

osândirea veșnică, așa după cum, în viață, a respectat sau nu, voia lui Dumnezeu.

Invingător în luptă, este cel ce se hotărăște a păzi neatins preceptele acestea în toată curățenia lor.

Preotul, „sarea pământului”, propovăduitor al adevărului, trebuie să-l și urmeze cu mai multă stăruință. Căpitanului de oaste nu i se iartă greșelile și nici împușinarea entuziasmului de luptă.

A trăi însemnează a cultiva în tine, și bine'nțeles, în cei cari ne înconjoară, adevărul, binele și frumosul.

Acest fel de viață însemnează a te desăvârși, năzuind spre Ziditorul nostru, izvorul vieții și al luminii, al dragostei și al dreptății, — deci a te apropia din ce în ce cătră idealul perfecțiunii.

Este un drum veșnic în urcuș, spre culmile idealismului creștin, — la capătul acestui drum se deschide perspectiva orizontului fericirii adevărate.

Prin virtute, la biruință: nu va să zică altceva, decât viața ta să fie, într' toate, conformă cu legile Evangheliei Mântuitorului.

Dovedește dar prin faptele tale, ascultare față de poruncile dumnezeiești, supunere nesilită, cum te-a învățat pilduitor Mântuitorul „că n'am venit să fac voia mea, ci voia Celui ce m'a trimis pe mine”.

îi place mirosul de tămâie, aurul soarelui, albastrul cerului, și întinsul vieții sfințite, iubind siguranța insoțită și vivificată de Dumnezeu și răzimată de pământ. Totul să-i vorbească de aceasta, tăcând să-i vorbească! Nu se împacă cu apusul, aspru, sec, lumesc și agresiv. Simte cum această stărpiciune îi uscă viața și îl ucide. Român și creștin ortodox, este unul și acelaș lucru. Il confirmă însăși biserica unită, care în afară de privirea îndreptată spre Roma, căci singuri spun, că au deschis numai fereastra spre ea, — sufletul poporului n'are nimic comun cu ea, e eminentemente ortodox în toate manifestările lui. Sfântul Scaun pentru el e o nedumerire; un sfânt cu patru picioare!

Să nu vă încante importul din apus. E moartea sufletului specific românesc. Păstrați-i și întăriți-l ortodoxia lui; e elementul lui de viață.

Așa trebuie să-și privească un viitor preot, cu adevărat român, legea lui și a nașunii lui. Va trebui să o vadă limpede drept o existență creată de Dumnezeu și de Biserică dar care e mai presus de oameni, de nații, de hotare și de vremi, care nu caută să nimicească individualitatea popoarelor, ci vrea să o purifice, înalțe și fortifice, și care tocmai de aceea s'a lăsat înțeleasă, cuprinsă și introdusă

## FOIȘOARA

Meditație

### Inoire...

„Fericitii sunt cei cari ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc pe el”, (Luca 11, 28).

Ne aflăm, din nou, la poarta unei primăveri a sufletului, în clipa covârșitoare, când conștiința noastră, așteptând mântuitoarea înviere a Domnului, caută să se renască în curățenie morală. E un moment acesta al regenerării ființei omenești. Și coincide cu alt moment al vieții lumii, cu cel al trezirii la viață nouă a firii.

Pentru ca inoarea morală a vieții să fie efectivă, conștiința noastră trebuie să-și îndeplinească oficiul său de judecător drept al faptelor noastre și să le sancționeze după meritul săvârșirii lor.

Viața omului cuprinde anumite îndatoriri care îl călăuzesc și-l îndrumă spre scopul final al vieții.

Pe cât sânt de categorice aceste îndatoriri, ele nu au însușirea de constrângere absolută. Omul, având libertatea de a le urma, sau a le abandona, în consecință poate dobândi fericirea veșnică, sau

să'nghită tot ce mișcă pe aria pieptului său — și trup și suflet!...

«Om nenorocit ce sunt!» Plămadă de lut tivită cu cer, un mototol cu ochi, care mișcă; un sbucium al durerilor din veac. Trup care uită de suflet; pământ care se sfarmă'n secetă și-alungă chiar ploaia ce vine din suflet. Un biet luptător lăsat în poala vremelniceii cu râvna de-a prinde în brațele sale veșnicia.

Doamne!... Picioarele mi s'au lipit — topite — de lutul de jos și-mi ard tălpile de durerea păcatului. Mănile mele, cu sufletul adunat în pumni, pălpând ca o candelă ce vrea să se stingă, s'au ridicat spre Tine, spre ceru-Ți instelat ca o țiară regească, spre cerul aprins de dragostea dumnezeiască, de dragostea Ta, Părinte.

Sufletește sunt lungit ca o scară între cer și pământ, nu însă ridicat și cu picioarele din praful care arde. Pe treptele ei alunecă glas de cerească chemare și încercă frângere, vârtej de păcate. Picioarele mă târăsc să mă afunde în prăpăstirea pământului, iar râvna sufletului spre Tine mă face să clatin țâțanile ochilor mei ca să se frângă zăvoarele ușilor ce nu vor să mai lase vărsare de lacrimi.

Doamne, zdrobește incuietorile cari mi-au furat plânsul și descleaștă-mi picioarele din tina de ios, ca să mă pot ridica, întreg, la Tine; curat ca o turmă ieșită din scâldătoare și fă ca pe scara sufletului meu — întinsă spre cerul Tău — să nu mai văd vârtej de păcate, ci s'aud numai glas de cerească chemare.

Atunci, trup, suflet, moarte: *viața*, — oglindă a cerului în care s'a desăvârșit pământul.

Nichifor Todor

**Forma de conducere în biserica creștină în primele trei veacuri, de diacon Gh. I. Soare, doctor în teologie. București, Tip. „Carpații”, 1938. Pag. 194. Lei 150.**

În seria publicațiilor de știință teologică, lucrarea părintelui diacon Gh. I. Soare este o prețioasă contribuție la progresul cercetărilor asupra dreptului bisericesc. Cartea ar putea aduce bune servicii și acelor fruntași mireni, cari voesc să cunoască temeinic drepturile bisericii *apărându-le și respectându-le* după cuviință. În acest scop, socotim că autorul va trebui să stăruiască mai mult asupra însemnatului rol atribuit mirenilor în activitatea lor pentru biserică.

Colaborarea elementului laic în organismul bisericesc nu poate fi considerată ca un fel de modernism, mai mult sau mai puțin viabil; — ea este un element care a existat din timpuri străvechi chiar în bisericile noastre ortodoxe, lucruri pe care păr. diacon Soare le știe mai bine decât noi. Fîind vorba despre un *drept* al laicilor, faptul se impune ori căruia iubitor al dreptului și al obiectivității.

ca forță diriguitoare și creatoare în viața națiunilor după firea fiecăreia. Și meditănd și mai temeinic decât am putut face noi acum — amăsurat puterii vârstei noastre și a scurtimii vremii, nu se poate să nu vă convingeți, că ortodoxia, expresia sufletului de orient meridional, s'a contopit cu sufletul românesc, provenind și el mai ales din orient, în așa măsură că răpindu-i-o, aceasta ar pieri.

Priveghiați și vă rugați să nu se întâmple așa ceva prin a noastră nevrednicie.

## 5. Un mic popas. Scopul urmărit.

De șase duminici și sărbători mă ocup de niște chestiuni, în cari, sigur, până acuma ați văzut puțină pastorală. În cea dintâi convorbire aminteam în treacăt de ce fac această introducere. Totuși unii dintre voi vor fi rămas nedumeriți, neînțelegându-i rostul.

Unii vor fi zis: „Tot anul trecut din Octombrie până în Mai nu ne-ai spus ce e religia?” Alții: „Nu ne-ai mai vorbit de atâtea ori de ortodoxie?” — Ba v'am vorbit, dar prin cele spuse altădată, am urmărit să vă lămuresc noțiunile legate de problema mare a ființei religioase și a ortodoxiei în special. Acum am privit religia numai sub aspectul ei pămân-

## Segea rechizițiilor

(Sfârșit)

În cazurile prevăzute de prezenta lege, orce bun de orce categorie și sub orce formă, aflat în mâna orcărui deținător, se va putea rechiziționa.

În acelaș scop, se pot cere orice prestațiuni de servicii și se poate chema și întrebuița, atât în folosul armatei, cât și al altor servicii ale țării, orce persoană civilă, bărbat sau femeie, care nu a împlinit vârsta de 70 ani, fie simpli lucrători sau meseriași, fie profesioniști sau specialiști, fie pensionari ai statului, sau ai oricărei instituțiuni sau întreprinderi publice ori particulare.

Remunerarea persoanelor rechiziționate se va face conform prevederilor tarifului anual al rechizițiilor, ori potrivit dispozițiilor în vigoare la epoca respectivă.

Sunt scutite de rechiziții pentru carțiruirea trupelor în timp de pace:

Toate proprietățile Familiei Regale, edificiile destinate locuinței M. Sale Regelui sau a unui membru din Familia Regală, precum și cele ale Domeniilor Coroanei;

Bisericile sau casele de rugăciuni al oricărui cult recunoscut de stat;

Edificiile de instrucțiune publică, numai părțile strict necesare funcționării;

Mănăstirile de călugărițe;

Mănăstirile de călugări numai locașul necesar pentru exercitarea cultului și locuința mănăstirilor;

Edificiile întreprinderilor industriale necesare funcționării acestora.

Sunt scutite de prestații de serviciu:

Persoanele civile cari au vârsta mai mare de 70 de ani;

Invalizii de război și cei neapți din cauza unei infirmități sau unei boale;

Membrii clerului, oricărui cult recunoscut de stat, sunt scutiți de prestațiuni de serviciu, în afară de serviciul religios;

Consilierii regali, membrii guvernului, foștii prim-miniștri, membrii Corpurilor legiuitoare, în timpul funcționării acestora.

În caz de manevre, concentrări și călătorii de instrucție, în baza consiliului de miniștri, se pot face rechiziții de animale, vehicule cu tracțiune animală, harnașament, biciclete, autovehicule, motocicletele și materiale de tot felul.

Toate reclamațiunile proprietarilor de bunuri rechiziționate, relativ la prețuri, eliberări de chitanțe provizorii sau bonuri definitive, precum și la înscrierea valorii în bonuri și la achitarea bonurilor, se vor adresa comisiunii

tean, fiind partea axiomatică a Pastoraliei.

Credeam necesar să adun într'un mănunchiu tot ce mi se părea că poate lămurii problema propusă pentru anul în curs.

Era necesar să vă reimprospătez, că religia o realitate vie, care face parte întregitoare din sufletul omenesc, că fără ea sufletul este ca trupul fără o mână, fără un ochiu, dacă nu e chiar mai nenorocit; că religia obiectivă e înafară de om, și se cere să fie coborită în interiorul lui pentru a-l înălța și a-i lărgi orizontul; că ea grăește întregului suflet și are să influențeze întreagă viața omească ca factor permanent activ; că organul care înălță pe fiecare și leagă suflet de suflet, existent dela creație până la ziua cea mare, e Biserica ortodoxă, că ea are o precisă doctrină și unica în adevăr fericitoare și și-a fixat cea mai fîrească atitudine de viață, fiind ortodoxia un fel precis și anume: cel mai superior fel de a trăi; — era necesar să fac toate acestea nu pentru că nu le-ați fi știut, nu fiindcă nu vi le-ași mai fi spus până acum, ci pentru că am voit să vă conving din ce rezervor are să țâșnească aproape dela sine normele și conduita pastorală de mai târziu.

Am voit să vă fac să înțelegeți, că celce vrea să samene și secere în ogor sufletesc, ca și un plugar bun, trebuie să

mixte de rechiziții, prin cercul de recrutare respectiv.

Hotărârile comisiunilor mixte vor putea fi atacate cu recurs înaintea comisiei centrale de rechiziții, în termen de 30 zile dela comunicarea lor, pentru violare de lege, incompetență, omisiune esențială și vădită eroare de fapt.

Dacă dăunatul este nemulțumit de decizia dată de comisia centrală de rechiziții, litigiul urmează a fi rezolvat pe calea dreptului comun.

Orce persoană militară sau civilă, care fără să aibă calitatea sau să fie autorizată, va ordona să se facă rechiziții, sau va efectua rechiziții, precum și acei care deși autorizați, vor comite abuzuri în executarea rechizițiilor, cu sau fără vreun interes, sau care vor refuza să dea bon, chitanță sau adeverință, pentru bunurile rechiziționate, vor fi pedepsiți cu închisoare corecțională dela 6 luni la 2 ani și amendă dela 10.000 la 50.000 lei. În timp de război pedeapsa și amenda vor fi îndoite.

Un regulament de administrație publică va desvolta prescripțiunile legii de față.

Asociația Clerului ortodox rom. „A. Șaguna”, Secția Sibiu

## Anunț

Aducem la cunoștința Cuc. preoți că la 1 Iunie 1940 se deschide *Căminul preoțesc* dela Bazna și va rămânea deschis până la 15 Septembrie 1940.

Prețul camerelor va fi:

	Iunie	Iulie
	Septembrie	August
Cameră cu 1 pat	30 Lei	40 Lei
" " 2 paturi	45 "	60 "
" " 3 "	60 "	80 "

Pentru alți oaspeți, cari nu sunt membri ai Asociației Clerului, prețul camerelor va fi:

	Iunie	Iulie
	Septembrie	August
Cameră cu 1 pat	50 Lei	80 Lei
" " 2 paturi	70 "	100 "
" " 3 "	90 "	130 "

Cei ce doresc să li se rețină camere, vor anunța aceasta cel mai târziu până la 15 Maiu 1940, părintelui consilier mitropolitan Emilian Cioran, președintele Secției Sibiu, care va acorda camerele în ordinea intrării cererilor. Celce nu achită în 48 ore dela data primirii avizului jumătate din prețul camerei acordate, perde dreptul la ea și se va acorda altuia.

După data de 15 Maiu 1940, cererile pentru reținerea camerelor se vor adresa Administratorului Căminului preoțesc dela Bazna, județul Târnava-mică.

Comitetul Secției Sibiu

Subscriind bonuri de înzestrare a armatei, subscriem pentru țară și pentru fiecare dintre noi. Fără liniște la hotare nu putem avea liniștea avutului și a muncii noastre. Să dăm cât mai mult ostirii, căci Pentru noi dăm.

## Dumineca Ortodoxiei la Blaj

Dumineca Ortodoxiei, în acest an, a fost prilej de praznic înălțător în Blaj, orașelul dela unghiul Târnavelor.

După Sf. Liturghie, dela biserica ortodoxă, toată suflarea dreptcredincioasă, implicit elevii ortodocși dela școlile locale, s'a încolonat în procesiune către sala „Apollo”, în frunte cu distinșii oaspeți dela Sibiu, P. C. Păr. Dr. Liviu Stan, profesor la Academia teologică „Andreiană” și P. C. Păr. Dumitru Veștemean, precum și preoții locali.

În sala amintită, Pr. Prof. Dr. Liviu Stan, invitat de Societatea naț. a fem. rom. — filiala Blaj, a ținut o instructivă conferință despre: „Problema unirii”.

Conferențiarul lămurește nașterea și ființa bisericii unite cu Roma; analizează metodele cu care se lucrează astăzi, și încheie conferința, — cu viu interes ascultată de numeros public, — prin a arăta că singura cale pentru unirea bisericilor românești este — întoarcerea „fiilor risipitori” la casa părintească.

Conferința a fost încadrată într'un ales program artistic al Soc. „Sf. Gheorghe”, a elevilor și elevilor ortodocși din Blaj. De remarcat câteva puncte muzicale, executate de elevele șc. norm. de fete, sub conducerea elevei Carolina Radu, cl. 8 norm. fete, și poezia originală a elevei Aurica Țicu cl. 7 lic. fete. Imn de slavă — Ortodoxiei.

S'au distribuit premii pentru cele mai bune lucrări de religie ale elevilor dela școlile secundare din localitate.

La urmă dna Maria Alexandrescu, președinta Soc. ort. naț. a fem. rom. — filiala Blaj, mulțumește Păr. prof. Dr. Liviu Stan pentru conferința ținută. — Asistent.

**Mitropolia în Dreptul canonic ortodox**, de acelaș autor, București, 1939, Tip. „Carpații”. Pg. 60. Prețul?

O broșură, conținând observări scurte asupra formării instituției mitropolitane, asupra unor prerogative ale mitropolitului, cu dispoziții canonice generale privitoare la funcționarea sinodului mitropolitan. Scrisă clar și documentat, arată rolul îndeplinit de sistemul mitropolitan în organizația bisericească.

fie în clar cu firea pământului în general și cu rândurile firii lăsate de Dumnezeu, cu soful și puterile seminței, cu felul pământului propriu în care are să lucreze, că toată truda lui are să se acomodeze acestor cunoștințe, pe cari trebuie să le aibă prezente în suflet oridecâteori vrea să facă ceva din ceea ce alcătuiește plugăria.

Tot omul, care încrează în lume, are o anumită credință și știință, o anumită dragoste și speranță în munca, de care s'a apucat sau se ocupă și pe cari nu stă să și le formuleze ori repeteze de fiecare dată. Ele trăiesc și cresc deodată cu el. Scopul convorbirilor de până acum deci acesta a fost: să vă arate, cari noțiuni practice din domeniul ortodoxiei trebuie să aibă realitate vie și permanentă în sufletul vostru, atât de vie și de trează, de conștie și de permanentă, încât fiecare firicel de nerv al vostru, și în somn, să nu poată acționa decât în perfectă consonanță cu ele. Așa de mult trebuie să le frământați în cugetul vostru, și așa trebuie să vă pătrundeți de ele, încât pentru voi să fie tot atât de naturale, cum este pentru matematic axioma că întregul este perfect egal cu sine însuși. Altcum comorile de nedescris ale Bisericii noastre nu pot fi transformate în bucățelele de pâine ale vieții sufletești de toate zilele.

A medita asupra aspectului terestru și practic al religiei ortodoxe până la perfectă identificare a voastră cu ea și cu Biserica care o mărturisește, este ceea ce am urmărit până acum.

Nu e tot ce ar trebui spus. O știu. Socot însă că pentru ceea ce am urmărit eu, va fi de ajuns.

Aceste idei sunt firele de urzeală între care aveți să bateți beteala vieții creștinești; ele constituiesc scheletul filosofiei practice sociale, al ortodoxiei noastre. Permanentizându-le în voi, vor fi în stare cred, să vă spună în fiecare clipă ce aveți să faceți și cum aveți să lucrați, ca să fiți dintre ceie adunați cu Domnul.

V'am pus deci în mână — busola cu forțele ei magnetice. Urmează să facem cunoștință cu regulile cărmuirii.

Dar mai întâi ceva despre cărmaciul.

(Urmează)

**Apariție** cam rară pentru țara noastră, *aurora boreală*, bine cunoscută locuitorilor din țările nordice, s'a petrecut, în ziua de Luni, și în câteva localități românești. Luminosul meteor în care, timp de câteva minute, orizontul spre nord pare cuprins de flăcări, a produs unele turburări în comunicatele radiofonice și telefonice. Aurora boreală a fost semnalată în tot centrul Europei.

# Probleme-Recensii-Comentarii

„Duminea Ortodoxiei“ la Braşov s'a sărbătorit într'un cadru festiv şi deosebit de impunător în acest an. Sărbările din această zi au fost onorate cu prezenţa a două personalităţi laice alese pentru biserica noastră: dl Nichifor Crainic şi Victor Papilian.

Sâmbătă seara s'a ținut în sala festivă a liceului „A. Şaguna“ conferinţa dlui Nichifor Crainic: „Concepţia ortodoxă despre cultură“. În faţa unui public numeros dsa a arătat raportul genetic dintre cultură şi religie. Cultura e fiica religiei şi sub ocrotirea ei s'au dezvoltat toate ramurile cari alcătuiesc ceea ce numim cultură. În partea a doua a vorbit despre ortodoxie şi cultură, subliniind viziunea largă pe care o deschide culturii ortodoxia. Conferinţa a fost atât de înălţătoare încât orce rezumat înseamnă o nedreptate.

Invitat de Societatea femeilor ortodoxe române, filiala Braşov, a vorbit tot dl N. Crainic, Duminecă la ora 11<sup>1</sup>/<sub>2</sub>, despre triumful artei în răsărit, reliefând valoarea şi superioritatea artei ortodoxe.

Iar în după amiaza zilei s'a ținut în sala „Astra“ o frumoasă serbare religioasă, aranjată de soc. „Sf. Gheorghe“ a elevilor lic. „A. Şaguna“.

În cadrul unui concert religios s'a jucat misterul creştin ortodox al dlui V. Papilian: „Cerurile spun“, în 8 tablouri reprezentând învierea neamului şi a credinţei strămoşeşti din Ardeal. Sala „Astra“ a fost plină până la refuz, iar elevii au răsplătit această printr'o reuşită interpretare a roturilor. Trei ore facheiate s'a arătat istoria şi biruinţa credinţei strămoşeşti în Ardeal, simbolizată printr'o biserică pe care nici uneltirea catolică, nici cea protestantă, nici toate stihiiile vremii vrăjmaşe n'au putut-o dărâma, ci s'a înălţat ca prin minune.

Autorul însuşi a coborât în mijlocul elevilor interpreţi şi i-a felicitat pentru modul reuşit în care au interpretat-o.

A fost o serbare înălţătoare şi o dovadă că în vechea cetate a rezistenţei ortodoxe Frăţia Ort. Rom. de sub conducerea dlui director I. Moşoiu, secundată de soc. „Sf. Gheorghe“ a elevilor lic. „A. Şaguna“, lucrează intens. E un exemplu care poate fi urmat.

**Conferinţă preoţească.** — Fruntaşele comune săcelene au avut nou prilej de afirmare pe teren bisericesc şi cultural. Încă din toamna trecută s'a hotărât ca prima conferinţă de primăvară a preoţilor din tractul Braşov să fie ținută la Cernatu, parohia centrală a celor şapte comune săcelene, condusă de p. S. Garcea.

La serviciul divin oficiat de un sobor de preoţi, în frunte cu p. protopop Dr. N. Stinghe, a participat o mulţime de credincioşi din Săcele. După invocarea Duhului sfânt, s'au rostit rugăciuni pentru pacea lumii, A predicat p. Stelea din Bod despre împărăţia lui Dumnezeu, după care a vorbit p. protopop, îndemnând poporul să păstreze credinţa ce a caracterizat dealungul vremii pe vrednicii săceleni de odinioară.

A urmat şedinţa intimă a preoţilor în sala festivă a căminului cultural. Au conferenţiat Pr. V. Marin despre momentele mai însemnate ale sfintei liturghii, şi prof. Vasile Coman dela liceul „A. Şaguna“, despre o anchetă cu mai mulţi tineri în legătură cu Sf. Taină a spovedaniei. La discuţii au luat parte mai mulţi preoţi. La conferinţă a mai fost de faţă P. C. Sa p. Stamatidis, şeful comunităţii greceşti din Braşov. P. C. Sa a depus o adresă prin care face apel călduros către preoţimea din România să strângă rândurile împreună cu poporul elen pentru întărirea ortodoxiei. Arhim. Stamatidis este un mare prieten al românilor. — Coresp.

Tot despre sectari. — În multe rânduri s'a dat în vileag pericolul sectelor care ni-a clătinat multe suflete din credinţa cea adevărată. Problema sectară depăşeşte cadrul religios, fiind şi problemă naţională.

— Eram într'un sat p. zonă, unde frumuseţile naturale încadra într'un belşug cu daruri divine ţărâna păstrătoare de strălucire străbună. O gură de rai în care gâlgăie multă simţire românească. În gara pe unde trecea trenul de două ori în zi, oprindu-se să bea apă de fiecare dată, mai mulţi ostaşi având faţa luminată de bucuria desconcentrării se pregăteau de plecare spre casă, ducând cu ei mulţumirea că şi-au făcut datoria de a străjui pământul ţării contra poftitorilor lacomi.

Ofiţerul adjutant al unui batalion, cu sufletul plin de indignare, mi-a arătat pe un singur ostaş, spunându-mi: „Acesta-i „pocăit“. Este singurul om care a refuzat să lucreze la tranşee în zi de Sâmbătă, pe motiv că credinţa lui îl opreşte“...

Sărmanul frate ostaş, prins în mreţele unei rătăcirii de credinţă, a fost în stare să se desprindă şi din blocul solidar al naţiei. Cazul este prea grăitor pentru a mai necesita un comentariu referitor la atitudinea refractară a sectarilor faţă de ordinea din stat.

Ţăranul nostru are un cult sfânt pentru îndatoririle sale faţă de ţară, şi pe care le arată mai ales, atunci când îmbracă haina ostăşească.

Din acest cult strămoşesc, rătăcirea sectară a fost în stare să abată pe acel ostaş. În zi de Sâmbătă el a refuzat să afunde căzmaua în pământ pentru a-şi face adăpost împotriva unui eventual atac străin.

Este în gestul acestă un dispreţ pentru credinţa noastră şi o nesocotinţă criminală faţă de obligaţia unui român pentru pământul românesc, nesocotinţă adusă de pe meleaguri străine de noi şi de credinţa noastră.

Rătăcirea sectară este o abatere gravă dela adevărurile credinţei ortodoxe. Răstălmăcirile lor sânt de colorit internaţional.

Ei zic că se bazează pe Sf. Scriptură, — şi-i calcă poruncile.

Pentru aceşti rătăciţi însemn aici cuvintele Sf. Pavel:

„Tot sufletul să se supună stăpânirilor mai înalte, căci nu este stăpânire decât dela Dumnezeu, şi stăpânirile care sânt, dela Dumnezeu sânt rânduite. Aşa că cel ce se împotrivesc stăpânirii, se împotrivesc rânduielii lui Dumnezeu, ear cei care se împotrivesc, îşi vor lua osânda“. (Romani 13, 1—2).

Ostaşul, din secta „pocăiţilor“, negreşit şi-o va lua, cum merită. — Pr. Gh. Şerbu.

Nr. 203/1940

(24) 1—3

## Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a Luncoiul de sus, din protopopiatul Zarand, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Tel. Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Stola din parohie.

Cererile de concurs, însoţite de documentele necesare şi de încuviinţarea P. V. Consiliu arhiepiscopesc de a concura, se vor adresa oficiului protopopesc ortodox român al Zarandului, la Brad, în termen.

Candidaţii se vor prezenta, cu încuviinţarea prealabilă a oficiului protopopesc, într'o zi de Duminecă sau sărbătoare în parohie, pentru a sluji, predica şi cânta în biserică şi pentru a fi cunoscuţi de credincioşi.

Brad, la 18 Martie 1940.

Ioan Indreiu  
protopop

# INFORMAȚIUNI

**Trecere la ortodocşi.** După botezul celor două eleve, ai căror părinţi sunt sectari, în parohia Sibiu-inferior I, se mai încrestează un fapt îmbucurător. Şi anume: trecerea la ortodocşi a unui unitarian, în etate de 39 ani. După ce i s'a făcut catehizaţia obişnuită, el a fost botezat, într'un cadru restrâns, de p. Ioan Chioaru, Sâmbătă 9 Martie. După botez a urmat căminul lui religioasă, în biserică din strada Lungă, cu o creştină ortodoxă.

**Medalia «Centenarul Regelui Carol I»** o vor primi toate persoanele care fac donaţii pentru înzestrarea armatei.

**Parastas la mormintele preoţilor C. Popescu şi C. Leucuţa** din Şimand-Arad, ucisii mişeşte înainte cu 20 de ani, s'a slujit săptămâna trecută, de un sobor de preoţi, în frunte cu P. S. episcop Andrei al Aradului, care a rostit, la acest prilej, o cuvântare accentuând semnificaţia celor două morminte în apropierea frontierei de vest a ţării.

**Parastas. Marioara Munteanu (Debu),** mamă, Minerva Debu soră, protopopul Ioachim Munteanu bunic, nemângăiaţi şi zdrobiţi de durerea pentru pierderea scumpului şi în veci neuitatului lor fiu, frate şi nepot Dr. Viorel Vasile Debu, fostul procuror al parchetului Treiscaune, care a fost răpus de mână criminală din Sfântul Gheorghe, invită rudele, prietenii şi cunoscuţii a lua parte la slujba parastasului de 1 an, Duminecă în ziua de 7 April a. c., la ora 11 a. m., în catedrala ortodoxă din Sibiu.

**Măsură îndreptăţită.** P. S. Efre, locotenent de arhiepiscop al Chişinăului, a dispus ca toţi parohii să cerceteze de urgenţă numărul celorce trăesc în concubinaj şi să-i îndemne să facă formele necesare la ofiţerii stării civile, ca astfel după sfintele Paşti să se poată îndeplini îndată talna cununiei.

**O şcoală veche de cântăreţi.** Gazeta de luptă creştinească „Raza“ din Chişinău arată că Şcoala de cântăreţi din Basarabia, în activitatea sa de peste o jumătate de veac, a dat în slujba bisericii o respectabilă serie de elemente pregătite, al căror număr trece peste o mie. Dela anul 1919, adevă delat naţionalizarea şcolii, până în anul 1938 numărul absolvenţilor este de 359. Unii dintre aceştia fac parte din numărul celor hirotoniţi diaconi şi chiar preoţi; marea majoritate însă continuă munca frumoasă de a duce la inima credincioşilor învăţătura sfintei biserici prin gralul şi armonia cântărilor.

**Act de mulţămire.** În numele bisericii ortodoxe din parohia Noul-sălesc, Târnava-mare, aduc calde mulţămiri bunului creştin Ioan Hălângrăvean şi familiei sale, care au donat lucruri, pentru sfânta noastră biserică, în valoare de 3000 lei. Dumnezeu să răsplătească pe ceice iubesc podoaba casei Sale. — Pr. Nicolae Petri.

**Călugări români,** pe muntele Athos, erau, înainte de marele război, peste o mie; acum nu sânt decât 262.

**Liturghii ortodoxe,** în limba engleză, au început să se slujească într'o biserică anglicană din Londra.

**Pensie pentru femei bătrâne.** Soveranul Marii Britanii a semnat legea prin care se acordă pensii femeilor bătrâne şi văduvelor, dela 60 de ani în sus. Se crede că peste 300.000 de femei vor intra în cadrul prevederilor acestei legi, care intră în vigoare la 1 Iulie 1940.

**La Clinica balneologica din Cluj** (strada Mico 4), de sub direcţia dlui profesor Dr. M. Sturza, se începe în ziua de 1 April 1940 un curs pentru instruire şi perfecţionare de maseuri şi băieşi. Durata cursului este de 3 luni (băieşi) şi de 6 luni (maseuri). Doritorii de a urma aceste cursuri se vor anunţa la Clinică, plătind o taxă de 1000 lei (băieşi) sau 1500 (maseuri). În timpul lunilor de şcolaritate vor trebui să lucreze 6—8 ore la zi. Se primesc băieşi şi femei între 20—35 ani, care trebuie să ştie bine cetii şi scrie.

# ȘTIRI LOCALE

**Predică în catedrala din Sibiu.** Duminecă, în 31 Martie 1940, va predica părintele I. Opris.

**Conferinţă publică.** Duminecă în 31 Martie 1940, ora 18 (6 seara), în sala prefecturii judeţului Sibiu, va vorbi dl prof. universitar C. Kirifescu despre: Regele Carol I, o mare personalitate morală. Publicul este invitat să asiste la această conferinţă.

**Douăsprezece miliarde.** S'au scris, într'un avânt de patriotism, la bonurile pentru înzestrarea armatei, peste douăsprezece miliarde lei. Subscripţia rămâne deschisă, după cererea cetăţenilor. — Înainte, deci, pentru izbăvirea patriei!

Nr. 167/1940

(21) 2—3

## Concurs

Se publică concurs pentru întregirea parohiei vacante de clasa III-a Răuşor, din protopopiatul Oltul-Şercaia, cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Sesia parohială 2 jugăre arător.
3. Venitele stolare stabilite de adunarea protopopească pentru întreg protopopiatul.

Cererile de concurs se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român Oltul în Şercaia, jud. Făgăraş, în termenul arătat.

La cererile de concurs se va anexa şi concesiunea dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc din Sibiu, că pot candida la această parohie.

Candidaţii se vor prezenta, cu încuviinţarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vreo Duminecă sau sărbătoare la biserică spre a fi cunoscuţi de către parohieni. Şercaia, la 8 Martie 1940.

Oficiul protopopesc ortodox român Oltul în înţelegere cu consiliul parohial

Pr. Gheorghe Ivaşcu  
adm. protopopesc

**C. preoţi să stea în fruntea mişcării**

## Oastea Domnului

Nr. 260/1940

(22) 2—3

## Concurs repeşi

Pentru întregirea parohiei de clasa I-a Gheorgheni, protopopiatul Oituz, judeţul Ciuc, în baza ord. P. V. Consiliu Arhiepiscopesc Nr. 1305 Bis. 1940, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela întâia publicare în Tel. Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Sesiune parohială primită prin reforma agrară în extensiune de 14 jugăre 1423 st. p. fanaţ de munte şi 10 jug. 1153 st. p. arabil.
3. Stola uzitată în parohie.

4. Intrucât parohia nu dispune de locuinţă parohială, consiliul parohial îşi ia obligaţia de a se îngriji de locuinţă pentru noul paroh până la construirea unei case parohiale proprii.

Concurenţii, preferiţi cei ce cunosc limba maghiară, îşi vor înainta cererile de concurs în termenul fixat la oficiul protopopesc Oituz, Poiana Sărată, judeţul Treiscaune. La cerere se va anexa şi prealabila încuviinţare de candidare dela P. V. C. pe lângă actele cerute de concurs.

Candidaţii cu aprobarea oficiului protopopesc se vor prezenta în parohie într'o Duminecă sau sărbătoare pentru a se face cunoscuţi enoriaşilor.

Oficiul protopopesc în înţelegere cu consiliul parohial

Ioan Raffirolu  
protopop